పుట్టినరోజు

మాదిరెడ్డి సులోచన

గోపిచంద్ ఇంటికి వచ్చేసరికి రాధ అందంగా అలంకరించుకుని బయట వరండాలో నిలబడింది. అతని కళ్లు ఆనందంతో రెప, రెపలాడాయి. రాధిక తను చెప్పాక, ఇంత త్వరగా తయారవుతుందనుకున్నాడా? తమ ఇద్దరి రాకకు లక్ష్మి యెంతో సంతోషిస్తుంది.

విధి విచిత్రమైన నాటకాలుఆడుతుంది. గోపిచంద్‌కు ఏమీ లేనినాడు లక్ష్మి ఉన్నవారి అమ్మాయి. దూరపు బంధుత్వం ఉన్నా, స్వంత పిల్లలలాగే పెరిగారు. పదవ తరగతి పరీక్షలు వ్రాయగానే తమ దారులు వేరయ్యాయి. లక్ష్మి తండ్రి వ్యాపారం దెబ్బతిన్నది. గోపిచంద్ తండ్రికి ఉన్న పనికిరాని పొలాలు ఫ్యాక్టరీలకు తీసుకుని, ఊహించలేని డబ్బు ఇచ్చారు ప్రభుత్వం.

దాని ఫలితంగా గోపిచంద్ ఎం.కామ్ చేసి బ్యాంక్‌లో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. క్రింది భాగంలో వచ్చిందని ప్లాట్ కొన్నాడు. స్కూటర్ ఉంది. అయినింటి ఆడపడుచు రాధ ఇల్లాలు అయింది.

లక్ష్మి తండ్రి కట్నం ఇవ్వలేక, అర్ధ ఎకరం పొలం మిగిలిన ఓ రైతుకు కూతుర్నిచ్చాడు. లక్ష్మి భర్త ఆ అర్ధ ఎకరం అమ్మి కిళ్లీ కొట్టు పెట్టాడు. లక్ష్మి 'గోపీ.... గోపీ' అంటూ చనువుగా తిరిగితే రాధ దగ్గర బంధువులు, బాగా ఉన్నవారు అనుకుంది, పెళ్లిలో.

లక్ష్మి భర్తకు కిళ్లీకొట్టు వ్యాపారం అని వినగానే ఆమెకు వికారం కల్గింది. భర్తను ఆ ఛాయలకు పోవద్దన్నది.

'లక్ష్మి చిన్నప్పుడు యువరాణిలా బ్రతికింది. కలిమిలేములు శాశ్వతం కాదు. కిళ్లీకొట్టు పెట్టుకోవటం నేరం కాదు," అని గోపిచంద్ ఎంత చెప్పినా రాధకు వినిపించలేదు.

లక్ష్మివాళ్లు వచ్చినా ముభావంగా ఉండేది.

"బీరకాయపీచు చుట్టరికానికే పూసుకు తిరగాలా?' వాళ్లు వెళ్లాక ముఖం చిట్లించేది. లక్ష్మి స్నేహపాత్రురాలు అని రాధికకు తెలుసు. ఏ ఆఫీసరు భార్య అయితే యెంత బావుండేది.

"రాధీ: దూరం చుట్టమేకాని, చిన్నప్పుడు ఒకే తల్లి పిల్లల్లా పెరిగాము. నాకు స్నేహితురాలు," అన్నాడు గోపిచంద్. వాళ్ల కుటుంబంలో తన స్థానం వివరించాడు.

"అబ్బ! స్నేహం చెయ్యటానికి మనుష్యులే దొరకలేదా, ఆ కిళ్లీ కొట్టులో కూర్చుని చిల్లర సామాన్లు అమ్ముకునేవారు తప్ప." రాధిక విసుక్కుంది. గోపిచంద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"రాధీ! వాళ్లు దొంగతనం చెయ్యలేదు. స్వతంత్రంగా, సగర్వంగా బ్రతుకుతున్నారు," అన్నాడు.

"పేడ చేరవేసి పిడకలు కొట్టడం కూడా స్వతంత్రంగా బ్రతకడమేనా?" వెటకారంగా అడిగింది.

గోపిచంద్ చాలా బాధపడ్డాడు. ఇలాగే లక్ష్మిముందు అంటే ప్రమాదం. అందుకే లక్ష్మి ఇంటికి ఒంటరిగానే వెళ్ళేవాడు. ప్రతిసారి రాధికను తీసుకు రాలేదని లక్ష్మి నిష్ఠూరం ఆడేది. కాని తనేం చేయగలడు? బలవంతంగా యెవరిచేత పని చేయించటం ఇష్టం ఉండదు.

లక్ష్మికి వివాహమయిన ఆరేళ్లకు కూతురు పుట్టింది. నామకరణోత్సవం లాంటివి ఉళ్లోనే జరిపింది. మొన్నొక రోజు ఇంటికి వచ్చి, బొట్టు పెట్టి ఆహ్వానించింది, కూతురు పుట్టిన రోజుట.

"ఈసారి తప్పించుకుంటే ఊరుకోను వదినా. మా గౌరిని మీ రిద్దరూ ఆశీర్వదిస్తేనే నాకు తృప్తి." అన్నది.

"నీకెందుకు లక్ష్మీ! రాధికను నా స్కూటర్ వెనుక సీటుకు కట్టి తీసుకు వస్తాను." హామీ ఇచ్చాడు గోపిచంద్.

ఉదయం అపర శ్రీకృష్ణుడై బ్రతిమాలాడు రాధికను.

"నాకు మీ లక్ష్మి అన్నా, ఆమె భర్త చేసే వ్యాపారమన్నా ఇష్టం లేదు. నాచేత ఇష్టంలేని పనులు యెందుకు చేయిస్తారు," అన్నది విసుగ్గా.

"నాకోసం రావాలి రాధీ. నేను వచ్చే వరకు తయారుగా ఉండు. అరగంట అలా వెళ్లి, ఇలా వచ్చేద్దాం. ప్లీజ్ నువ్వు నా మాటకు విలువ ఇస్తావ్...." అని అరగంట బ్రతిమాలి వెళ్లాడు.

అతని భార్య దర్శనము శుభసూచకంగా కనిపించింది.

"హాయ్ రాధా! మై స్వీట్ డార్లింగ్." అన్నాడు ఆనందంగా.

"అయితే కాఫీలోకి పంచదారవద్దన్న మాట," అన్నది నవ్వుతూ.

"ఈపూట కారంపొడి కలిపినా త్రాగుతాను." అన్నాడు గోపి.

"ఏమండీ! మనము దారిలో కాసేపు ఆగి, షాపింగ్ చేయాలి. మా పిన్ని కూతురు కోమల తెలుసుగా...."

"అదేమైనా పిండి బొమ్మా...." అన్నాడు గోపిచంద్.

"ఆఁ....దాని కొడుకు పుట్టిన రోజుట ఈరోజు. దారిలో వాడికో డ్రస్సు కొనుక్కొని, బొమ్మలు కొని, పార్టీ అయ్యాక మీ లక్ష్మి దగ్గరకు వెళ్దాం. అక్కడ పది నిమిషాల కంటే యెక్కువ ఉండలేను. మళ్లీ నన్ను అనవద్దు." అన్నది.

"అబ్బ ప్రొద్దున అంతసేపు కొట్టిన మస్కాకు పది నిమిషాల గ్రాంటా! ఓ. కె. ఏం చేస్తాం వచ్చే జన్మలో భార్యనయి సాధించి, చెబుతాను." అన్నాడు గోపి.

మరో పది నిమిషాలకు ఇద్దరూ స్కూటర్‌పై బయలుదేరారు. రాధిక ఆదేశానుసారం ఒక రెడీమేడ్ బట్టల షాపు ముందు ఆపాడు స్కూటర్ని.

"అలాగే లక్ష్మి కూతురికో చొక్కా కొందాం రాధీ." అన్నాడు.

"మీ ఇష్టం." అన్నది రాధిక. ఆమె తను కొనాలనుకున్న డ్రసుగంట ఎంపిక చేసి కొన్నది. గిఫ్ట్ ప్యాక్ అందంగా చేయించింది.

"ఒక్క డ్రస్సు ఎంపిక చేయటాని కింతసేపా?"

"మా కోమలది చాలా మంచి టేస్ట్. దానికేవి ఒక పట్టాన నచ్చవు." అన్నది బిల్ అందిస్తూ.

బిల్ చూచాడు. నలభై ఎనిమిది రూపాయలు. అంత యెక్కువగా అనిపించినా అతనేం మాట్లాడలేదు. తెల్లదానిపై నీలం చుక్కలున్న ఫ్రాక్ ప్యాక్ చేయించాడు. ఇరవై ఒక్క రూపాయి అయింది. ఆమె పన్నెండు రూపాయలు పెట్టి ఓ రైలుబొమ్మ కొన్నది.

గోపిచంద్ గౌరికి ఏమన్నా కొనాలనుకుని, లక్ష్మి స్వభావం గుర్తుకు వచ్చి, తన ప్రయత్నం విరమించుకున్నాడు.

ఇద్దరూ కోమల ఇల్లు చేరారు.

బెలూన్లు, రంగు కాగితాలు కట్టిన హాల్లో, కుర్చీ పూలతో అలంకరించారు. ముందున్న స్టూలుపై పెద్ద కేకొకటి పెట్టారు. దానిపై క్యాండిల్స్ ఉన్నాయి.

దాదాపు వంద, రెండువందల మందిని పిలిచారు.

"హాయ్ రాధా...." అనేసి కోమల హడావుడిగా అక్కడ ఏర్పాట్లు చూడ సాగింది.

ఇద్దరూ వెళ్లి కూర్చున్నారు.

కోమల భర్తగారి ఆఫీసరు రాగానే, కూర్చుని, కేక్ కోయించారు. పాటలు పాడారు. కాగితం ప్లేటు తెచ్చి, ఓ కేకు పీస్, మిక్చర్, అరటిపండు పెట్టి అందరికి ఇచ్చారు. తరువాత అందరికి థంబ్స్అప్ ఇచ్చారు. రాధికకు కోమలను ఒంటరిగా కలుసుకోవటం కుదురటం లేదు. బొమ్మలు, బిస్కట్ ప్యాకెట్లు అందరూ ఇస్తున్నారు.

కోమల కొడుకు అందంగా, తెల్లగా, బొద్దుగా, ముద్దొస్తున్నాడు. తను తెచ్చిన డ్రస్సులో వాడింకెంత బావుంటాడో ఊహించుకున్నది. వాడి నెత్తుకుని, ప్రక్కకు తీసుకువెళ్లి తను తెచ్చిన డ్రస్సు వేసింది. నీలం నలుపు చారలతో వాడికి యెంతో నప్పింది. వాడిని ముద్దు పెట్టుకుంటుండగా హడావుడిగా వచ్చింది కోమల.

"కెంపూ! ఇక్కడున్నావా? అవతల డాడీ నీ కోసం చూస్తున్నారు..... అరే వాడి డ్రస్సెవరు మార్చారు!" అన్నది కోమల.

"నేనే కోమా! యెలాఉందీ డ్రస్సు? కెంపు స్మార్ట్‌గా లేడూ?"

"రాధీ! నీకు సమయా సమయాలు తెలియవు. వచ్చింది బిస్కెట్ ఫ్యాక్టరీ

ఓనర్....మైగాడ్...." కోమల వాడి షర్ట్ లాగి ఒకవైపు వేసింది. వాడి చెడ్డీ లాగి రెండోవైపు వేసింది. ఇందాకటి ప్యాంటు, షర్ట్ తొడగి బయటకు తీసుకు వెళ్ళింది.

ఆ బట్టల వంక దీనంగా చూచింది.

అవి తనను చూచి నవ్వినట్టు అనుభూతి పొందింది.

'నీవు ఒక్క గంట ఏరి తెచ్చినావే. ఒక్క నిమిషం నీ స్నేహితురాలు నీ వంక చూచిందా' అని యెవరో ప్రశ్నించినట్టు అయ్యింది. నీలం, నలుపు చారలు తిరగవేయటంలో అసహ్యంగా కనిపించింది. నిజానికి కెంపుకు తను తెచ్చిన బట్టలు యెంతగానో నప్పాయి. రాధిక కళ్ళనీళ్ళు అదిమిపట్టి బయటికి వచ్చింది. యెవరి పరిచయస్తులతో వారు మాట్లాడుతున్నారు. గోపిచంద్ ఓ ప్రక్కకు నిలబడి గోడమీద వున్న కేలెండర్ల వంక చూస్తున్నాడు.

"వెళ్దామా?"

"అమ్మయ్య! ఇంత త్వరగా తెమిలిందే." అన్నాడు అతను.

"పార్టీకి వచ్చి పడక వేస్తామా?" అన్నది కోపంగా.

కోపమెందుకో అర్థంకాలేదు.

"మీ కోమలతో చెప్పివస్తావా?"

"అక్కరలేదు లెండి." అన్నది. ఇద్దరు బయటికి వచ్చారు.

"గోపీ, నాకెందుకో తలనొప్పిగా ఉంది. నన్ను ఇంటి దగ్గర డ్రాప్‌చేసి నువ్వు లక్ష్మివాళ్ళింటికి వెళ్ళు" అన్నది వేడికోలుగా.

"చూడు రాధీ! ఈ ఒక్కసారికి నా మాట మన్నించు, ప్లీజ్. అయిదారు నిమిషాల కంటే యెక్కువ కూర్చోవద్దు. ఒక పార్టీకి వెళ్లామని చెబుతాను." అన్నాడు.

మొండిగా వాదించే ఇష్టంలేదు. అతని వెనుకాల యెక్కి కూర్చుంది.

"నువ్వు తెచ్చావు చె, యెంతో బావుంది...." అలా అనకపోయినా 'బావుందే' అంటే తను ఉప్పొంగిపోయేది.'ఛ....ఛ దానిపనిలో అది ఉంది' అనుకోబోయింది. వాళ్ళాయన ఆఫీసరు తెచ్చిన బొమ్మచూచి కోమల అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

"ఓ బ్యూటిపుల్! యెంతబావుందో. అంకల్‌కు థాంక్స్ చెప్పమా.' అని వయ్యారంగా అనటం తను విన్నది.

'ఛీ....ఛీ....తన కేమయింది! ఆఫీసరు దగ్గర నటించక తప్పదు. తను స్నేహితురాలు. తన దగ్గర నటించటం భావ్యమా?' అనుకుంది కాని ఆమె మనసంతా చేదు మింగినట్టుంది. సున్నితమైన చోట దెబ్బ తాకింది.

"ఏమిటి స్కూటర్ దిగవా?" భర్త అడిగేసరికి చటుక్కున స్కూటర్ దిగిందామె.

"వచ్చారా అన్నయ్యా! గౌరి నిదరపోతుందేమోనని భయపడుతున్నాను. రా వదినా. స్వాగతం....సుస్వాగతం." అన్నది లక్ష్మి.

శ్రీహరి కూతుర్ని తీసుకుని వచ్చాడు.

"రామ్మా రాధికా..." అతను చిన్నగా నవ్వాడు. పాప బుట్టబొమ్మలా నైలాన్ చొక్కా వేసుకుంది. చేతులకు ప్లాస్టిక్ గాజులు, కళ్ళనిండుగా కాటుకతో చిరునవ్వులు చిందిస్తుంది గౌరి.

ఇద్దరు ఇంట్లోకి వెళ్లారు. పది మంది దగ్గరివారే ఉన్నారు.

"విత్ మెనీ హపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ దడే...." అని, అతను ఫ్రాక్ ఇచ్చాడు గౌరికి

ఆ పిల్ల అది గట్టిగా కడుపుకు అదుముకున్నది.

"హారతి ఇచ్చెయ్యమ్మా." శ్రీహరి తల్లి కుందులు వెలిగించింది.

లక్ష్మి పొట్లం విప్పింది. ఆమె కళ్ళు ప్రశంసతో మిలమిలలాడాయి.

"గోపీ! ఇది నీ టేస్ట్ అనుకోను. రాధిక ఎన్నికచేసింది కదూ. చాలా బావుంది రాధికా." అన్నది నవ్వుతూ.

"యెవరు ఎన్నిక చేస్తేనేం? నీకు నచ్చింది చాలు," అన్నాడు గోపి.

రాధికకు ఒక్కసారి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టు అయింది.

"వేసి చూడనా?" అన్నది రాధిక.

"అయ్యో అంత కంటేనా? నీ కేం సొగసు బలసిందే తల్లీ. మూడు గౌన్లు మార్చావ్," అంటూ కూతుర్ని రాధికకు ఇచ్చింది.

గౌను వేసాక అందరూ బావుందన్నారు. పాపకు హారతిచ్చి అక్షింతలు వేశారు.

"ఇక మేము వెళ్లివస్తాం లక్ష్మీ!" గోపీచంద్ లేచాడు.

"బావుందన్నయ్యా! భోజనం చెయ్యకుండా వెళ్లనిస్తానేమిటి? హోమ్ డిపార్ట్‌మెంటు వదినది. ఏమ్మా!" అడిగింది లక్ష్మి.

గోపిచంద్‌కు లక్ష్మిపైకోపంవచ్చింది మొహమాట పెట్టేస్తుందని, రాధిక ఏమంటుందోనని భయం.

"అలాగే భోజనం చెయ్యమంటే కాదంటానా?" అన్నది రాధిక.

గోపిచంద్ చెయ్యి గిల్లి చూచుకున్నాడు. శ్రీహరి తల్లి వడ్డించగా అందరూ భోజనాలు చేసారు.

అరటాకులో అన్నం, వంకాయ వేపుడు, దోసకాయ పప్పు, దొండకాయ పెరుగుపచ్చడి వడ్డించింది. ఆఖర్న పాయసం కూడా ఉంది. ఆడంబరం లేక, రుచిగా, సుచిగా ఉన్న పదార్థాలను అందరూ ఇష్టంగా తిన్నారు.

ఆప్యాయంగా విసురుకునే మాటలతో హాస్యపు జల్లు కురిసినట్టు అయ్యింది. భోజనంతో పాటు అరమరికలు లేని ఆప్యాయత,కొసరి వడ్డించడం, కడుపుతో పాటు మనసు నిండిపోయింది రాధికకు.

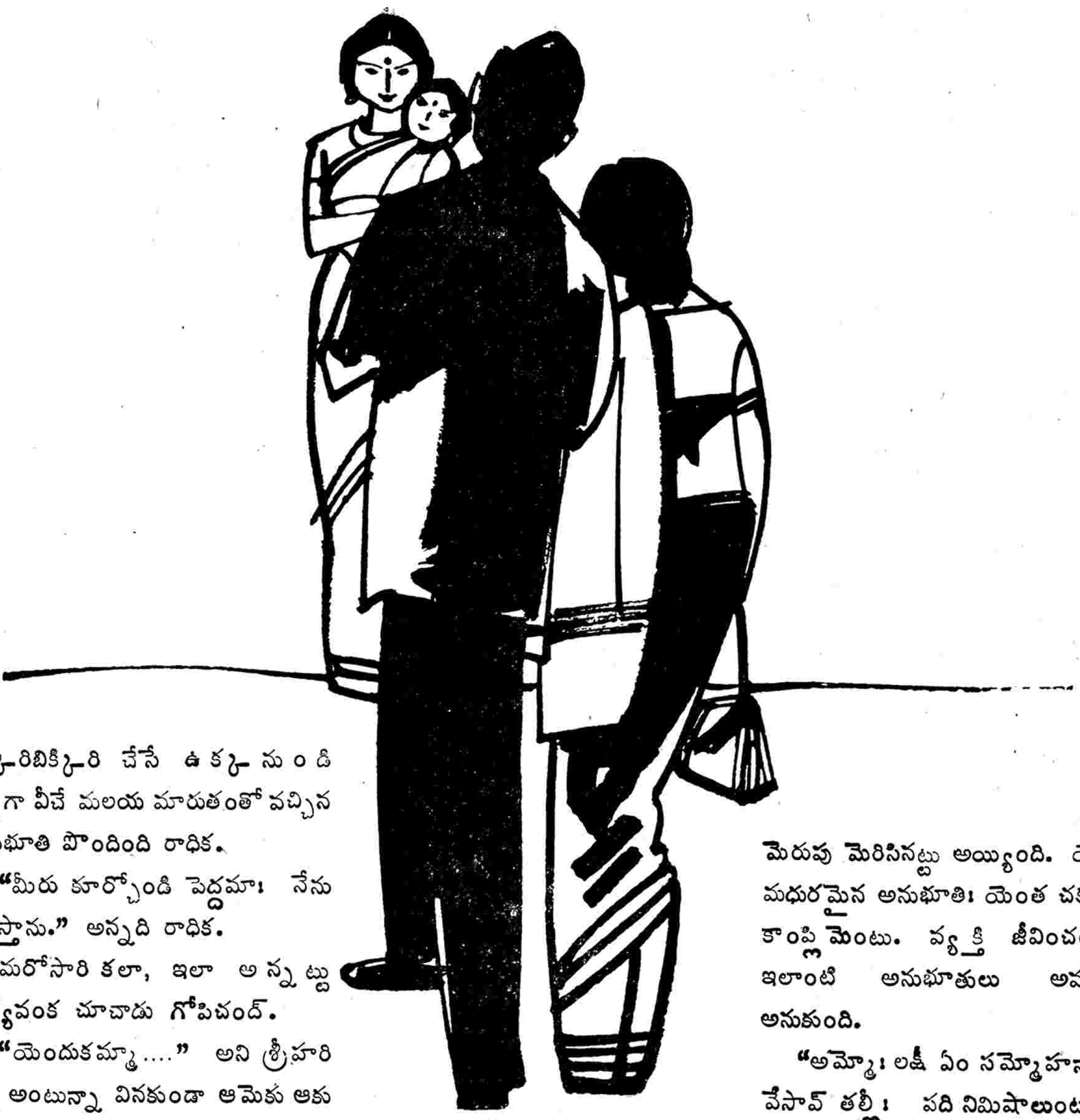

ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసే ఉక్క నుండి చల్లగా వీచే మలయ మారుతంతో వచ్చిన అనుభూతి పొందింది రాధిక.

"మీరు కూర్చోండి పెద్దమ్మా! నేను వడ్డిస్తాను." అన్నది రాధిక.

మరోసారి కలా, ఇలా అన్నట్టు భార్యవంక చూచాడు గోపిచంద్.

"యెందుకమ్మా...." అని శ్రీహరి తల్లి అంటున్నా వినకుండా ఆమెకు ఆకు వేసి వడ్డించింది రాధిక.

"అయ్యో....చాలమ్మా చాలు...." ఆవిడ కంగారుగా చెయ్యి అడ్డంపెట్టింది.

"బావుంది పెద్దమ్మా, మాకు వడ్డించ లేదా?" అన్నది నవ్వుతూ.

"మీదంటే, ఏది తిన్నా అరగించుకునే వయసమ్మా. రుచిగా ఉందని ఒక్క ముద్ద యెక్కువ తిన్నా రాత్రంతా బాధపడాలి," అన్నదామె. రాధిక లక్ష్మికి అన్ని సర్దటంలో సాయం చేసింది. లక్ష్మి గలగల కబుర్లు చెప్పింది.

"నిజంగా గోపీ! నువ్వు చాల తెలివి మీరిపోయావు. వదిన్ని తీసుకువస్తే మేం కలిసిపోతామనే కదా, సాకులు పెట్టి, తప్పించుకున్నావ్. నిజంగా యెంత సరళ స్వభావురాలు రాధిక," అన్నది లక్ష్మి, అందరికి తాంబూలం ఇస్తూ.

"'క్షణ, క్షణము జవరాండ్ర చిత్తముల్' అన్నట్టు మీ స్వభావాలను అర్థం చేసుకోవటం ఆ ఆదిదేవునికే తెలియ లేదు. నే నెంతతల్లీ"అన్నాడు గోపిచంద్

రాధిక ముసిముసిగా నవ్వింది.

"నిజం రాధికా! ఈ పూట నువ్వు రావటం నాకెంతో ఆనందంగా ఉంది. నిండుగా ఉంది." అన్నది ఆనందంతో.

రాధికకు ఒక్కసారి కళ్ళముందు మెరుపు మెరిసినట్టు అయ్యింది. యెంత మధురమైన అనుభూతి! యెంత చక్కని కాంప్లిమెంటు. వ్యక్తి జీవించటానికి ఇలాంటి అనుభూతులు అవసరం అనుకుంది.

"అమ్మో! లక్షీ ఏం సమ్మోహనాస్త్రం వేసావ్ తల్లీ! పది నిమిషాలుంటామని వచ్చాం. పదిన్నర గంటలయ్యింది." అన్నాడు టైమ్ చూచుకుని గోపిచంద్.

"రోజూ ఉండరుగా...." అన్నాడు శ్రీహరి.

మరో పదినిమిషాలకు భార్యాభర్తలు బయలుదేరారు. ఇంట్లోని వారంతా వాకిట్లోకి వచ్చి, నవ్వుతూ ఆప్యాయంగా సాగనంపారు. అందరి ముఖాలు ప్రసన్నంగా ఉన్నాయి. వారి రుణం ఏమిచ్చి తీర్చుకోగలను అనుకుంది. లక్ష్మి ఆకు, అరటిపండు, లడ్డుపొట్లం చేతిలో పెట్టింది.

గోపిచంద్ తన భుజం యెప్పుడో గిల్లుతుందని ఊపిరి బిగబట్టాడు. అయిదు

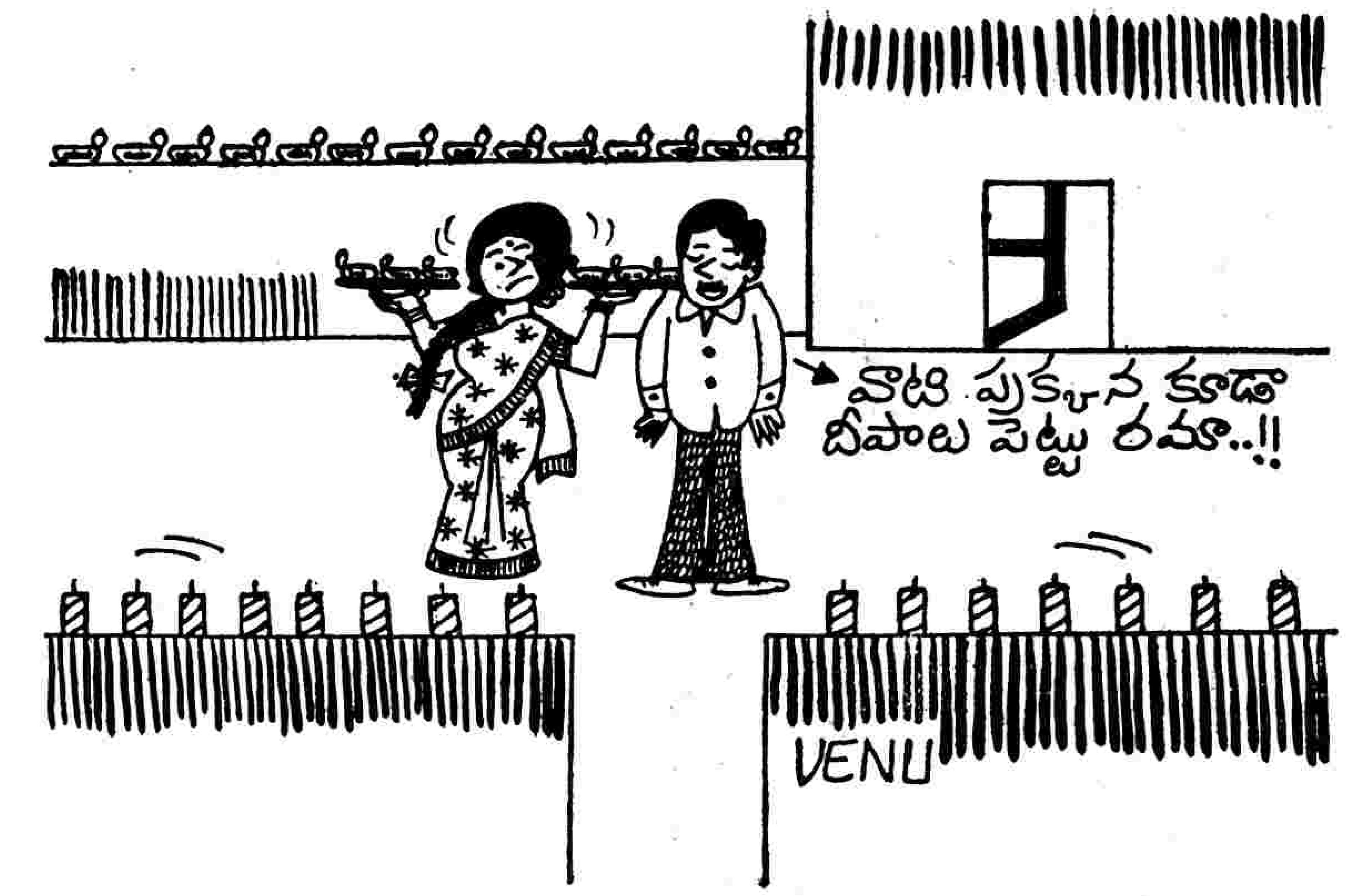

నిమిషాలని అరగంట చేస్తే స్కూటర్ యెక్కగానే రాధిక చేసే మొదటి పని అది.

ఇల్లు చేరినా అలాంటి ప్రమాదం జరగలేదు.

"అమ్మయ్య...." అనుకున్నాడు. అతను స్కూటర్ పార్క్ చేసి, తాళం వేసి, బయటి తలుపులు వేసి వచ్చేసరికి, లడ్డూ ముక్క తుంపి, అతని నోట్లో పెట్టింది.

ఉక్కిరిబిక్కిరి అయి ఆ ముక్క తినేశాడు.

"రాధీ! కడుపు నిండా తిన్నాను. మళ్లీ ఈ బలవంతం ఏమిటి? రేపు తిందాం పెట్టెయ్యవోయ్." అన్నాడు.

"ఉహు! నా పుట్టిన రోజు స్వీట్ తినాలి." అన్నది. ఆమె కళ్లు మిలమిల మెరుస్తున్నాయి.

"ఏమిటి నీ పుట్టినరోజు! రాధీ డియర్ నీకేమయింది?" అన్నాడు కంగారుగా.

అతనికి బాగా గుర్తు. వాళ్ళ పెళ్లి రోజు, పుట్టిన రోజు ఒకదాని వెంట ఒకటి వస్తాయి. మళ్ళీ ఈరోజు పుట్టిన రోజు అంటుందే రాధిక. భర్తఅవస్త గమనించి పకపక నవ్వింది. అంతలోకే గంభీరంగా మారిపోయింది.

గోపిచంద్ నిజంగా భయంగా చూచాడు.

"నా పుట్టినరోజు మన పెళ్లి అయిన మరు రోజు అని తెలుసు. మనిషిగా పుట్టినరోజు ఈ రోజండీ! పెద్ద, పెద్ద ఉపన్యాసాలు తేలేని మార్పు, ఒక్క చిన్న సంఘటన తెస్తుందండీ. ఆడంబరమే అనుభూతని, ధనికులే గొప్పవారని, హంగులే ముఖ్యమనుకున్న నాకు ఒక చిన్న సంఘటన కళ్లు తెరిపించింది." అన్నది స్వప్నం లో నడుస్తున్నట్టు, నడుస్తూ.

"ఏమిటి రాధీ.... ఏమిటది?" ఆమె భుజాలు పట్టి అపాడు.

"మీరు ఒకనాడు అన్నారు గుర్తుందా. మనకంటే క్రిందివారిని చూడు రాధీ అంటూ. నిజమేనండి! మన అవసరం వారికి ఉంటుంది. మన రాక వారికి ఆనందం కల్గిస్తుంది. మన బహుమతి వారికి విలవయింది," అన్నది యెటో చూస్తూ.

"రాధీ...."

"నాకేం మతిపోలేదు." నవ్వింది. ఏం జరిగిందని అతను అడిగాడు. కాని ఆమె చెప్పలేక పోయింది. అతనికి చాలా సిల్లీగా అనిపించవచ్చు. యెంత వద్దనుకున్నా ఆమె కళ్ళముందు తిరగవేసిన డ్రస్సు కనిపించింది. అది చాలా చిన్నదే కావచ్చు కాని ఆమె మనసు సున్నితమైన చోట దెబ్బ తిన్నది.

నిజంగా కోమలది తప్పుకాదని రాధికకు తెలుసు. అయినా ఆత్మీయురాలు నుండి ఒక్క ప్రశంసా వాక్యానికై పరితపించి పోయింది. గోపిచంద్‌కు మతి పోయినట్టు అయింది. అయినా భార్య మనస్తత్వం తెలిసినవాడు కాబట్టి స్పోర్టివ్‌గా, ఆమె పాల భాగం చుంబించాడు.

"ఇదేనోయ్, పుట్టినరోజు కానుక." అన్నాడు.

"కానుకలు ఖరీదుతో కొలువరు శ్రీవారు, అనుభూతులతో...." అనబోయింది. అతను యెలాంటి ఉపన్యాసం వినదలుచుకోలేదు. ఆమె వాక్ప్రవాహానికి ఆనకట్ట వేసాడు.